

[Finansministeren.]

felse i Henhold til de særlige Love, skal opføres med 75 pCt., det staaer i § 5, Stk. 5. Man kan ikke definere bestemt, hvilke Kapitaler der skal bruges til Genanskaffelse af Varer; man maa dog ogsaa indrømme, at de Penge, man kunde tænke sig at bruge til Genanskaffelse af Varer, det er jo Penge — de maa formentlig have deres Værdi.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller talte dernæst om Personer, hvis Regnskabsaar ikke faldt sammen med Kalenderaaret, og sagde, at medens han i øvrigt kunde bifalde, at man tog den 1. Januar 1939 som Udgangspunkt, burde de, der har et andet Regnskabsaar end Kalenderaaret, selv kunne vælge, hvilket Basistidspunkt de vilde have (*Aksel Møller*: Nej, alle skulde kunne vælge!). Det bliver det ikke bedre af, jeg tror, at det er farligt, og jeg ved ikke, hvilke Grænser det ærede Medlem har tænkt sig for denne Valgfrihed, den maa vel spænde over et kort Tidsrum, ikke mere end 3—4 Aar. (*Aksel Møller*: 1940 eller 1939!). Det vilde utvivlsomt føre til, at man valgte det af de to Basisaar, hvor man havde den mindste Formue. (*Aksel Møller*: Ja, naturligvis!). Jeg tror, at man i Almindelighed skal vare sig for at lade Skatteyderne selv vælge deres Beskatningsgrundlag.

Naar Statsanstalten for Livsforsikring ikke er medtaget, er det, som det ærede Medlem ganske rigtigt formodede, paa Grund af den Fortolkning, man har ment at burde give Loven om Statsanstalten. Det hedder nemlig i denne Lov, at Statsanstaltens Formue skal holdes adskilt fra Statens Formue i Almindelighed. Det har formentlig været Hensigten med den Bestemmelse at opstille et Værn for Statsanstalten mod eventuelle lystne Finansministre, som maatte kaste deres Blikke paa Statsanstaltens Formue, og jeg har efter grundig Overvejelse fundet, at det vilde være en Omgaaelse eller Gennemhulning af denne Bestemmelse, hvis man gennem en Formue- og Formuestigningsafgift flyttede en Del af Statsanstaltens Formue over i Statskassen. Derfor har jeg ikke ment at kunne gøre det, men jeg kan i øvrigt godt slutte mig til de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Aksel Møller fremsatte om, at der her bliver en vis Skævhed i Forholdet til de private Forsikringselskaber. Jeg tror dog ikke, at den praktiske Betydning er stor.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller var endvidere saa venlig at citere nogle Bemærkninger om Mod, som jeg har fremsat til Bladet „Information“. Det var nu ikke saa meget Mod med Hensyn til Fremsættel-

sen af Lovforslaget som Mod med Hensyn til at sige sin Mening, jeg talte om, men naar det ærede Medlem siger, at der hører ikke noget særlig Mod til at fremsætte dette Lovforslag, skal jeg bemærke, at jeg har heller ikke gjort Krav paa nogen Ros for Mod i saa Henseende. Jeg maa dog sige, at de 50 000 — jeg tror nu nok det bliver 60 000—70 000, maaske endda lidt flere —, som bliver ramt af dette Forslag, er jo ikke de eneste, der i Øjeblikket nyder godt af Finansministeriets Bevaagenhed.

Saa vilde det ærede Medlem gerne have haft, at det skulde have heddet Eengangsskat eller Eengangsafgift. Navne er for mig ikke særlig afgørende med Hensyn til dette, men naar det ærede Medlem henviser til de Foranstaltninger, der blev truffet i 1813, maa jeg dog sige, at dengang brugte man heller ikke Ordet Eengangsskat, man brugte Ordet Bankhæftelse. Hvis jeg følte mig sikker paa, at denne ene Gang vilde blive den eneste, vilde jeg ikke have noget mod Ordet Eengangsskat, men det vilde forudsætte, at man tog alle fremtidige Rigsdage i Ed, og det er man ikke i Stand til.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller spurgte dernæst, om den resterende Statsgæld, altsaa den, der ikke klares gennem denne Foranstaltning, om den skulde forrentes i de kommende Aar og afdrages. Det er noget, som i Virkeligheden kommende Regeringer og Rigsdage maa afgøre. Vi plejer at have det saadan, at naar vi optager Statslaan her i Landet, bliver der fastsat en vis Afdragsperiode. Jeg er dog ikke sikker paa, at det ikke vilde være praktisk, saadan som man i stor Udstrækning har det i andre Lande, at komme ind paa uamortisable Statslaan. Det er for mig ikke særlig afgørende, for hvad enten Statslaanene er amortisable eller ej, kan man frit bestemme, om man vil formindske Statsgælden i det enkelte Aar, eller om man vil forøge den. Man kan betale Afdrag, man kan altid købe Obligationer op ud over de fastsatte Mængder, hvis man endelig vil det, og man kan ogsaa optage nye Laan og forøge Statsgælden. Jeg tror ikke, det lader sig gøre at binde fremtidige Rigsdage til at afdrage paa Statsgælden. Det maa afhænge af den økonomiske Politik, man ønsker at føre i de kommende Aar.

Jeg skal i øvrigt til det ærede Medlem Hr. Aksel Møller sige, at Spørgsmaalet om Salg af Landmandsbank-Aktier har været drøftet i Regeringen ogsaa i den senere Tid. Drøftelserne er endnu ikke afsluttet. Det hænger sammen med, at vi ikke har taget endelig Bestemmelse om den